

(Lúa nova)

Aquel non era o tempo das apretas,
mais falaba contigo e existías
e poboabas de voces os meus días,
sentíate nas horas máis secretas.

Cantiga medieval, tiña garcetas
Catro lúas e a da morte
o meu sono e cervos e volvías
a auga pola alba, e mais traías
arrecendo de xarxa e de violetas.

Estabas e non eras, pero eras
lonigo brado de dita na esperanza,
futura luz de novas primaveras.

Todo no corazón era larganza
para habitares ti, que non viñeras,
lúa nova, que a vista non alcanza.

Lema: Heráclito

(Lúa nova)

*Aquel non era o tempo das apretas,
mais falaba contigo e existías
e poboabas de voces os meus días:
sentíate nas horas máis secretas.*

*Cantiga medieval, tiña garcetas
o meu soño e cervos e volvías
a auga pola alba, e mais traías
arrecendo de xarxa e de violetas.*

*Estabas e non eras, pero eras
longo brado de dita na esperanza,
futura luz de novas primaveras.*

*Todo no corazón era larganza
para habitares ti, que non viñeras,
lúa nova, que a vista non alcanza.*

(Cuarto crecente)

(Lúa chea)

*Eras case de amor, hedra primeira
gabeando camiños polas veas,
ensaiano memorias e cadeas
pola carne de meu, pedra en xaneira.*

e engolias da morte a beberaxe.

*Eras case de amor na brincadeira
de burlarmos coas ondas as mareas
abalando caricias a mancheas,
devalando máis fortes coa canseira.*

un chegar e iniciar nova viaxe.

*Eras regato con porvir de río
aberto a toda chuvia para a enchente,
facendo da túa sede un desafío.*

e en algures se dera aquel decreto:

*Eras case de amor loucura inxente
alienándote en min no desvarío,
eras case de amor, cuarto crecente.*

non entre ningún máis: é plenilunio!

(Cuarto minguante)

(Lúa chea)

¿Que quedará de ti, de min, de tanto

*Naufragabas nun mar de auga salvaxe,
nun mar de amor, gozoso afogamento,
non podías nadar contra o contento
e engolías da morte a beberaxe.*

Contamos as moedas: risa e pranto

E sendo morte non había friaxe.

E sendo morte foi vivir e alento,

un contino e total renacemento, o espanto.

un chegar e iniciar nova viaxe.

¿Que quedará de ti, de min, da lúa,

Había luz e cantos e un secreto

corazón madurando, e era xuño

e en algures se dera aquel decreto:

¿Será o noso amor sombra vagante,

"Fóra a noite, a distancia, o infortunio.

O dominio do amor está completo,

non entre ninguén máis: é plenilunio"

(Cuarto minguante)

*¿Que quedará de ti, de min, de tanto
esplendor que na carne fixo casa?*

*Todo reve co tempo, todo pasa,
todo cobre o costume co seu manto.*

*Contamos as moedas: risa e pranto
fixéronnos da vida táboa rasa.*

*Non sabemos facer outra devasa
contra a perda dos días que a do espanto.*

*¿Que quedará de ti, de min, da lúa,
da paixón que foi raio fulminante?*

¿Que quedará de nós na noite núa?

*¿Será o noso amor sombra vagante,
fantasma que salouca e que recúa
camiño do non ser, cuarto minguante?*

(A da morte)

*Sexa de sangue, vermella e con lume,
fure aquel foxo en que todo apodrece.
Traia semente que non madurece,
négueme o froito da vida e costume.*

*Sexa coitelo e alfanxe con gume,
corte as raíces; no fogo que aquece
cinsa se volvan que nunca decrece,
herdo das brasas por fin, e sen fume.*

*Vaia eu con ela por cega e escura,
vaia eu con ela que non mente un Norte,
vaia eu con ela porque é a que máis dura.*

*Veña buscarme fatal como a sorte,
cóllame a man cunha man ben segura:
non me devale a lúa da morte.*